

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 19 marca 2015 r., doręczonego Komisji w dniu 23 marca 2015 r. w sprawie T-412/13 Chin Haur Indonesia, PT/Rada Unii Europejskiej, oddalenie żądań podniesionych w pierwszej instancji oraz obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania;

lub, tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie Komisji zostało wniesione od wyroku Sądu z dnia 19 marca 2015 r. w sprawie T-412/13. W wyroku tym Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013⁽¹⁾ z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, w zakresie w jakim dotyczy Chin Haur Indonesia, PT.

Komisja na poparcie odwołania podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze, Komisja twierdzi, że Sąd nie mógł zgodnie z prawem orzec, że Rada naruszyła art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego⁽²⁾, gdyż taki wniosek jest oparty na błędnej wykładni odnośnego motywu zaskarżonego rozporządzenia oraz błędnej wykładni art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Po drugie Komisja podnosi, że Sąd przedstawił niedostateczne i sprzeczne uzasadnienie przyjętego wniosku z naruszeniem art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Po trzecie, Komisja uważa, że Sąd naruszył uprawnienia proceduralne Komisji, przysługujące jej na mocy art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 153, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51)

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 19 marca 2015 r. w sprawie T-413/13,
City Cycle Industries/Rada Unii Europejskiej wniesione w dniu 29 maja 2015 r. przez Komisję
Europejską**

(Sprawa C-254/15 P)

(2015/C 254/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, M. França, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: City Cycle Industries, Rada Unii Europejskiej, Maxcom Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 19 marca 2015 r., doręczonego Komisji w dniu 23 marca 2015 r. w sprawie T-413/13 City Cycle Industries/Rada Unii Europejskiej, oddalenie żądań podniesionych w pierwszej instancji oraz obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania;

lub, tytułem żądania ewentualnego,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie Komisji zostało wniesione od wyroku Sądu z dnia 19 marca 2015 r. w sprawie T-413/13. W wyroku tym Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 ⁽¹⁾ z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, w zakresie w jakim dotyczy City Cycle Industries.

Komisja na poparcie odwołania podnosi cztery zarzuty. Po pierwsze, Komisja podnosi, że Sąd nie zbadał z urzędu, czy skarga o stwierdzenie nieważności była dopuszczalna zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFEU. Po drugie, Komisja twierdzi, że Sąd nie mógł zgodnie z prawem orzec, że Rada naruszyła art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽²⁾, gdyż taki wniosek jest oparty na błędnej wykładni odnośnego motywu zaskarżonego rozporządzenia oraz błędnej wykładni art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Po trzecie, Komisja podnosi, że Sąd przedstawił niedostateczne uzasadnienie przyjętego wniosku z naruszeniem art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Po czwarte, Komisja uważa, że Sąd naruszył uprawnienia proceduralne Komisji, przysługujące jej na mocy art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 153, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51)

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 19 marca 2015 r. w sprawie T-412/13, Chin Haur Indonesia, PT/Rada Unii Europejskiej wniesione w dniu 1 czerwca 2015 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-259/15 P)

(2015/C 254/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert, pełnomocnik, R. Bierwagen, C. Hipp, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Chin Haur Indonesia, PT, Komisja Europejska, Maxcom Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

Rada wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 19 marca 2015 r. doręczonego Radzie w dniu 23 marca 2015 r. w sprawie T-412/13 Chin Haur Indonesia, PT, PT/Rada Unii Europejskiej;